

Singin' in the rain

ROBERT CARSEN / REBECCA HOWELL / LE THÉÂTRE DU LIDO

Levensvreugde tijdens code oranje

Wilfried Eetezonne
Gezien op 15 november 2026
Le Théâtre du Lido, Parijs

De filmmusical *Singin' in the Rain* is een meesterwerk uit de gouden jaren van Hollywood. In een nieuwe theaterversie in het Théâtre du Lido in Parijs maakt regisseur Robert Carsen er ook een theaterfeest van. Ondanks de soms tamme tapdans.

20 NOVEMBER 2026

Toen Gene Kelly in de film uit 1952 in de gutsende regen op die lantaarnpaal sprong, zorgde hij niet enkel voor een iconografisch beeld in de filmgeschiedenis; hij verbeeldde meteen de definitie van de Amerikaanse musical comedy, dat zeer specifieke genre met zijn eigen regels.

Hier zingt en danst een man in de regen die de donkere wolken boven hem uitlacht, de zon in zijn hart heeft en klaar is voor de liefde. Volledig vrij, zorgeloos en als een groot kind stampend, spetterend en klieterend door de plassen. Ongebreidelde levenslust op een moment van code oranje. Wie heeft er nooit op zijn minst de overbekende doo-die-doo-doo-melodie geneuried of een dartele tred gewaagd tijdens een plensbui?

De film…

Het Théâtre du Lido in Parijs - het voormalige revuetheater dat zich de voorbije jaren omvormde tot een van de belangrijkste musicalproducenten in de lichtstad - brengt nu een nieuwe theaterproductie van die bekende titel in een Engelstalige versie met Franse boventitels. Parijs heeft iets met *Singin' in the Rain*. Dit is de vierde nieuwe grote productie op pakweg 20 jaar tijd. Dat zijn er vier meer dan op Broadway en ook meer dan in Londen.

Voor de Canadese regisseur Robert Carsen - bij ons vooral bekend als operaregisseur, maar hij maakt regelmatig uitstapjes naar de musical - is het zelfs zijn tweede versie. Zo'n tien jaar geleden regisseerde hij al een productie voor het Théâtre du Châtelet, die andere musicaltempel in Parijs, waar toen Jean-Luc Choplin artistiek directeur was. Die laatste zwaait nu de plak over het Lido en vroeg aan Carsen om het verhaal nog eens onder handen te nemen.

Voor wie het bij *Singin' in the Rain* toch hoort - euh - donderen, nog even het verhaal. We bevinden ons in het Hollywood van 1927. Don Lockwood (rol van Ashley Day) en Lina Lamont (Natasha O'Brien) zijn de sterren van de stomme film. Ze worden door de marketingafdeling van de filmmaatschappij ook uitgespeeld als een koppel, hoewel Don Lina niet kan uitstaan. Er is ook Cosmo (Charlie Waddell), een boezemvriend van Don en pianist op de filmset.

Lina's stemgeluid doet nog het meest doet denken aan nagels op een krijtbord, met daarbovenop een vet accent.

Na alweer een succesvolle première van hun nieuwste mantel-en-degenfilm, 'The Duelling Cavalier', ontmoet Don - op de vlucht voor zijn vele opdringerige fans - Kathy Selden (Maddie Waller). Zij heeft het eerst niet voor verwaande filmsterren en hun domme pantomimes op het witte doek, maar uiteraard zullen beiden verliefd worden.

Maar dan gaat er een schokgolf door Hollywood: 'The Jazz Singer', de eerste geluidsfilm, wordt een enorm succes. Alle studio's schakelen over op talkies. Voor Don is dat niet zo'n probleem, maar helaas heeft Lina een stemgeluid dat nog het meest doet denken aan nagels op een krijtbord, met daarbovenop een vet accent. Kathy zal stiekem de stem van Lina dubben in een musicalversie van 'The Duelling Cavalier'. Als Lina hierachter komt, probeert ze de carrière van Kathy te fnuiken. Maar natuurlijk komt alles goed en zullen Don en Kathy samen een mooie toekomst tegemoetgaan.

De voorstelling
De producer van de film 'Singin' in the Rain' was Arthur Freed, verantwoordelijk voor alle grote MGM-musicals uit die periode. Maar daarvóór was hij vaudevilleartiest en liedjesschrijver. Samen met Nacio Herb Brown schreef hij in de jaren twintig talloze revueliedjes. 'Singin' in the Rain' is in die zin het prototype van de jukeboxmusical, waarbij een nieuw verhaal wordt geschreven rond bestaande songs. Het titelnummer was destijds al een hit voordat de film bestond.

Deze voorstelling serveert die *joie de vivre* in genereuze porties.

Dat de liedjes voornamelijk voor revues werden gecomponeerd, verklaart ook hun vederlichte charme. In deze musical is er nauwelijks ruimte voor de personages om in een song aan zelfreflectie te doen of een dramatische boog te spannen. De songs als 'Fit as a Fiddle', 'All I Do Is Dream of You', 'Make 'em Laugh', 'Beautiful Girl', 'Good Morning', 'Would You?' en uiteraard de titelsong hebben enkel de bedoeling om het publiek mee te nemen in een vrolijke vortex vol vreugde.

En deze voorstelling serveert die *joie de vivre* in genereuze porties. Mede dankzij het charisma van een uitstekende cast die tot in de kleinste bijrollen perfect op elkaar is ingespeeld. De chemie en de romantiek tussen Ashley Day en Maddie Waller zijn voelbaar, de oneliners knetteren over en weer en de scènes waarin geëxperimenteerd wordt met de geluidsfilm (de spraaklessen of de scènes waarin Lina telkens vergeet waar de microfoon is, tot steeds grotere frustratie van de regisseur) blijven na al die jaren nog steeds grappig, ook al weet

ongetwijfeld iedereen wat er zal gebeuren.

Natasha O'Brien speelt die dankbare rol van de piepende Lina met een grote komische honger. De zang is bij iedereen voorbeeldig en vooral Maddie Waller heeft een mooi laag en zwoel register in een romantische ballad als 'Would You?'. De jazzy nummers worden met zwier gebracht door het Orchestre du Théâtre du Lido onder leiding van Alan Berry.

Onhebbelijk en verliefd

De acteursregie van Robert Carsen houdt de sprankele lichtvoetigheid die een musical comedy nodig heeft op het juiste tempo. Maar hij kan meer dan wat de film kon. Don Lockwood mag in het begin van het verhaal geen al te aardige kerel zijn, maar een opgeblazen filmster. Het is door de liefde dat hij zal ontvellen tot de sympathieke romantische held die hij is onder dat laagje klatergoud. En dat zullen we pas zien in die scène in de regen. Daar is Don Lockwood helemaal opengebloeid tot zichzelf. Hij wordt in die scène ook niet meer herkend op straat door de voorbijgangers.

Een filmster als Gene Kelly kon en mocht natuurlijk niet al te antipathiek zijn, maar de onhebbelijkheden van deze Don van Ashley Day worden hier meer aangedikt. Lina Lamont krijgt – in tegenstelling tot de film – ook een eigen song: 'What's Wrong with Me?', waardoor ook dit personage wat meer *body* krijgt. Deze kleine accenten tillen de komedie tot een wat hoger dramaturgisch niveau.

Carsen omarmt de oorsprong en de situering van de musical volop in zijn voordeel.

Niet dat Robert Carsen tegen de film ingaat. Integendeel, hij omarmt de oorsprong en de situering van de musical volop in zijn voordeel. Met zijn oog voor stilering en visuele compositie is hij de geknipte man om de werelden van film en theater met elkaar te laten versmelten. Door de technische beperkingen van het Lido projecteert hij decors op schuivende achterwanden. In combinatie met enkele 'echte' rekwisieten - een regiestoel, een camera, een bankje, een lantaarnpaal - maakt hij een sterke theatrale omgeving. Het mooiste voorbeeld is het nummer 'Beautiful Girl'. Op de schermen zien we zwart-witbeelden die doen denken aan de caleidoscopische filmmusicals van Busby Berkeley, en daarvoor plaatst hij een revuechoreografie met dames in pluimen en pailletten. Hollywoodglamour ontmoet hier Parijse ooh-la-la.

Hij weet ook hoe hij zijn acteurs moet plaatsen en door de spaarzame rekwisieten en decors moeten die vooral bewegen. Ook de hele zaal wordt gebruikt voor verrassende opkomsten en exits. Dat geeft de voorstelling een mooie dynamiek.

Productioneel mocht het ook iets kosten. Er werd gefilmd in het kasteel van Versailles, acteur Ralph Fiennes heeft een cameo in een van de filmscènes en, als we de persdienst mogen geloven, zien we maar liefst 240 fraai gemaakte periodekostuums voorbij komen. Die visuele weelde, die echter nooit de bovenhand haalt van het theatrale spelplezier, zorgt mee voor een grote live musical over Hollywood musicals.

Tamme tapdans

En ja, een van die kostuums zal doornat worden in die scène waarin Ashley Day eveneens op de lantaarnpaal springt terwijl het regenwater met bakken op de

scène plenst. En als hij onder de gebroken regenpijp, waaruit het water werkelijk gutst, doordanst, krijgt hij spontaan applaus. Hij zingt en danst de beroemde scène met zo'n verrukkelijke charme en in zo'n knappe choreografie dat je niet anders dan met een grote glimlach kan toekijken.

Voor die knappe choreografie is ook een andere grote naam verantwoordelijk: Rebecca Howell. Zij zet enkele mooie, elegante duetten op scène tussen Don en Kathy, die samen met het titelnummer en de 'Beautiful Girl'-scène de choreografische hoogtepunten vormen.

We zien vrij eenvoudige figuren en combinaties en ook de tempi liggen net te laag.

De tapdansscènes zijn echter te tam voor een grootse productie als deze. We zien vrij eenvoudige figuren en combinaties en ook de tempi liggen net te laag, waardoor je weinig virtuositeit ervaart. Bovendien is het geluidsontwerp van de taps niet ideaal en klinken ze dof en lomp; niet de schone, scherpe klanken die de syncopatie in de partituur moeten accentueren.

Het is moeilijk te zeggen hoe dat komt. Howell is een uitstekende choreografe en ook de cast heeft luidens hun bio's al in straffer werk gestaan. Misschien heeft het ermee te maken dat we de voorbije jaren verwend zijn geweest met spectaculaire revivals van tapdansmusicals als 'Anything Goes', 'Crazy for You', 'Top Hat' … Deze productie staat wat de tapdans betreft helaas niet op de schouders van die choreografische spektakels; ze snuffelt eerder aan hun bezwete oksels. In het Broadway Ballet herpakt ze zich en daar zien we wel een mooi tappend ensemble met stevige bovenlichamen, elegante armen en complexe figuren.

Maar los daarvan heeft het Lido een productie die – zoals Lina Lamont zichzelf omschrijft – "een schitterende, glanzende ster aan het firmament" is. We vermelden nog even de eveneens uitstekende tentoonstelling 'Bruxelles 1900' in het nabijgelegen Petit Palais. Meer heb je niet nodig als excuus om een weekendje Parijs onder de kerstboom te leggen.